

ustrezljivo stisnejo dušo. Smreke so obrobje nebes, znajo kimati in valovati, meje k trdnemu brišejo. Stoteri človeški glasovi so lahko nedoživeti in potreben balast. Pozaba prehitve doživetje. Vsi otrpli moji fantje živijo mimo. Izneverili so se svojim čutilom.

In trava kar raste. Med fižolovimi latami in koruzo. Osnovnošolci se skoraj hvalijo, da je ni težko dobiti. Kako? Da niste ničesar opazili? Oči jih izdajajo, v očeh so laž, padec in zlom! Pa stran gledajo.

Učitelji, ti dežurni krivci, nemara lebdijo v svojem ozkem svetu?! Kaj bi lezli ven! Od daleč jim je videti, da do mladih ne zmorejo! Da, ki-majo smreke še v brezvetrju.

Boli. Boli me, da jih poznam, a to reči je smešno, žalostno in trapasto. Boli me, da sem in da se ne morem izmakniti. Bolečina, kaj si

tudi krivda? O, gozdovi jutranji in dopoldanski, vedel sem že prej; le iz sebe vam je mogoče vlivati miru! Bom od letošnje pomladi naprej v neskončnost prebiral strašni paternošter otroških oči? Saj sem že prej le stežka prenašal lastno nezaupljivost! Kako bo to?

Nisem z njimi, vendar čutim, kako cepajo. Ene-ga svojih oblečenega treščijo z lajšta. Ves zasopljene pribeže iz vode. Nekdo nezdravo onečedi šotor. Sence črnih smrek pokrijejo onemogla telesa. Sredi poletnega popoldneva se pod drevjem frendovsko zgoste dobre sence. Mrč in mrk.

Idrijska in Belca sta zmerni vodi, vsaj tu na so-točju. Prehitevati se ne da. Na golem travniku ostanejo izpraznjeni zaklji, pretre piksne, čiki, tu in tam kakšen prodnik, ostanki požrtega. Živali čakajo.

NE PRIDE DALEČ, KDOR GRE KAR NARAVNOST

## SAMOTNE POTI ŠTAJERSKIH GOZDOV

### SAŠA STOPINŠEK

Kakšnih deset dni pred izletom je bil objavljen razpis za dvodnevno turo po dolini Triglavskih jezer. Ves teden sem nekako oklevala, ko pa sem iz časopisa izvedela za zasoljene cene prenočevanja v Koči pri Triglavskih jezerih, sem turo dokončno izbrisala iz svojega načrta.

Ko sva tako z Igorjem premišljevala, kam bi se skrila v napovedani vročini, sva se odločila za prostrane gozdove med Slovenj Gradcem in Solčavo.

V soboto sva se tako odpeljala do Poštarskega doma pod Plešivcem in ob osmih začela najino pot. Ker je edino prekletstvo tega, da si bil kdaj v izobraževalnem centru v Bavšici, to, da je zate za hribe potrebna za navadne turiste nepotrebna oprema, sva seveda veselo tvorila težka nahrbtnika. Čeprav je bilo še zgodnje dopoldne, je bilo že peklensko vroče in goste krošnje dreves med nama so nama kar prav prišle.

### MOČNO OBLJUDENE PLANINSKE KOČE

Nekaj čez deseto se je na Uršlji gori že trlo sobotnih izletnikov, družin in jadrlnih padalcev. Ko sem od prezaposlenega natakarka končno vendarle dobila pretirano dragi ori s kislom (to sem ugotovila šele v naslednjih postojankah) in vase spravila košček čokolade, sva se odpravila proti Slemenu. Ob poti navzdol sva srečevala mnogo ljudi, ki so se potili proti vrhu. Počasi je postajalo že neznosno vroče. Namesto da bi uživala v tišini gozdov, so nama ves čas parali

živce strelci na glinaste golobe, ki kar niso hoteli odnehati. Medtem ko sva okrog Uršlje gore še srečevala planince, je bila najina pot na Sleme prav samotna. Le strelci na glinaste golobe so motili najini duši, da bi se napili gozdne tišine. Šele na Slemenu, kamor se dá pripeljati tudi z avtomobilom, sva spet srečala ljudi. Po polurni malici sva zapustila tudi to mravljišče in se odpravila proti Smrekovcu.

V prostranih gozdovih sva končno prišla do miru in pravcat užitek je bilo hoditi po gozdnih cestah. Ko se je kasneje pot zožila na stezo, sva imela občutek, da zadnjih nekaj let nihče ni hodil tod.

Med hojo sem razmišljala, kako prijetno se je potikati takole po samotnih poteh, namesto da bi pri Triglavskih jezerih gledala trume osvajačev našega očaka.

Malo pred pol peto sva tako prišla na novo avtomobilsko mravljišče - do Koče na Smrekovcu. Oba sva bila že kar precej utrujena in premlevala sva, ali naj sploh še nadaljujeva pot ali naj prespiva kar tukaj. Med premišljevanjem sva potešila lakoto in žejo in preklinjala skupino piknikarjev, ki je nekaj nižje glasno navijala radio.

Ker je bil dan še vedno lep in ker o napovedanih nevihtah ni bilo ne duha ne sluha, sva se ob pol šestih odpravila proti Raduhi.

Vrh našega najmlajšega vulkana sva prihranila za prihodnjic in se po njegovih samotnih pobočjih odpravila dalje. Vsake toliko časa sva se ustavila ob borovnicah, ki so bile na gosto posejane ob poti. Če bi imela več časa, bi se vsedla mednje in se ne bi premaknila kakšno

uro ali dve. Po čudoviti poti sva vendarle že rahlo utrjena sledila markacijam proti Komnu. Ker se je sonce že poslavljalo za smreke in ker naju je kašipot opozoril, da naju do Travnika čaka še ura pešačenja, se na Komen nisva povzpela.

Po desetih urah pešačenja, ko so me noge od ravnine že pošteno bolele in je Igor sanjaril o tušu, jaz pa le o klopi in postelji, sva stopila v prijeten Antejev bivak na Travniku. Prijazno so naju postregli s čajem in čez uro sva na posteljah pod streho že trdno spala.

### NA POTI OD ZORE DO MRAKA

Jutro je bilo turobno. Oblačno, vetrovno in hladno. Ob osmih sva zapustila prijazni bivak in jo mahnila po gozdovih proti Loki. Na pobočjih Raduhe naju je že srečalo sonce in spet je bilo tako peklensko vroče. Mislim, da je že čisto odveč omenjati, da na poti nisva srečala nikogar, nobenega planinca, krave pa ne štejejo. Spustila sva se na Loko in z obžalovanjem ugotavljala, da na vrhu, ki se je ovijal v oblake, ne bo prav nobenega razgleda. Za ducatom ljudi, ki so se proti vrhu odpravili že pred nama, sva jo ubrala tudi midva. Višje ko sva prihajala, bolj hladno in megleno je postajalo in vedno bolj se je kazala moja utrujenost. Na vrhu sva se prav na hitro vpisala, se pozanimala, kakšna je zavarovana pot na Grohat ter pospravila palice, ki so nama do tedaj ves čas dobro služile. Spust po zavarovani poti je v najino dvodnevno početje vtisnil vsaj nekaj gorskega in plezalskega pečata. Malo za spremembo po dnevu in pol gozdov.

Od utrujenih osvajalcev Raduhe, ki so se ustavili na Grohatu, sva se kmalu poslovila, ker naju je prepodil hladen veter. Do Rogovilca naju je čakalo še dve uri hoje.

Ko sva bila še pol ure oddaljena od Rogovilca, se nama je odprl lep pogled na Solčavo s cerkvico in na drugi strani na s kapo pokrito Ojstrico. Tako sva nekaj časa zamaknjeno strmela v dolino.

Zadnji del je bil precej strm in moja kolena so si že močno želela, da bi se pot zravnala. Komaj se nama je ta želja izpolnila, že sva preklinjala vroč asfalt, po katerem sva capljala proti Rogovilcu.

Ravno ko sva premišljevala, kako bova prišla domov, se nama je nasmehnila sreča v podobi sosedov, ki so se vračali iz Logarske doline. Nahrbtnika sva strpala v prtlačnik, midva pa sva se srečna skobacala na zadnji sedež avtomobila.

Doma sem bila na smrt utrujena, vendar sem pod tušem, ko je po meni tekla prijetno topla voda, premišljevala, da mi je bilo ta dva dneva prav prijetno hoditi po poteh, ki občutijo vse premalo planinskih čevljev v vročih avgustovskih dneh.

## BRENCLJEVI PIKI

### IZTOK TOMAZIN

#### ZDRAVNIŠKI PODKOMISIJI GRS

*Kdaj ti bomo prebudili celoletno spanje?  
Klic napredka in nesreče niso, žal, le sanje!*

#### MLADIM ŠPORTNIM PLEZALCEM

*Čeprav pred vami prvi  
Lazil prosto sem po vertikalih,  
Občudujem vas in hkrati več ne vem,  
Kje ste gore, zimo pokopali.*

#### STANETU BELAKU - ŠRAUFU

*Bil desetletja dolgo gorski si junak,  
Po trmi, moči plezari ni nihče enak.  
Sedaj usoda tvoje je kosti zrahljala;  
Upam, da bo papir, pero ti v roke dala.*

#### PLANINSKIM PIJANCEM

*Gnil vam je korak,  
Ubijate tišino,  
Svinjate gorski zrak,  
Če že kaj, smradite le dolino!*

#### PLANINSKIM HOTELIRJEM

*Ni res, da zakupili gorsko ste naravo,  
Zato na svojem vrtu le pazite in pasite travo.*

#### PLANINSKI ZVEZI

*Alpinizem tvoje je nevšečno dete,  
Koristno le za trkanje po prsih revnih,  
Obljube in besede prazne so tablete,  
Ne razumeš, ne podpiraš, žal, želja zahtevnih.*

#### (NEKATERIM) PREVZETNIM TREKINGAŠEM

*Upam, da Himalaja ni preveč v glavo vam stopila,  
Ker po sreči kdaj od spodaj se je zdela lepa,  
mila.*

#### MLADINSKI KNJIGI - po izidu knjige »Na vrhovih sveta«

*Alpinisti-himalajci napisali smo prelepo knjigo,  
Žal po dolgih letih so izdali jo skupuhi,  
Za reklamo, prošnje, lepe običaje gluhi,  
Avtorjem namesto knjigo - pokazali so le figo.*